

az embert az önmegvetéstől és attól, hogy undorral és gyűlölettel forduljon el a világtól, felkiáltva: «kutyák és macskák, macskák és kutyák — ez az élet!» Minden vadság mögött ott áll a gyávaság és az emberen okvetlen erőt vesz, ha ezt nem ellensúlyozza az emberi élet nemessége, amely azon a hiten és szereteten alapul, melyet az esztétika iránt érzünk. Ez épp úgy vonatkozik egyes egyénekre, mint az egész civilizációra, mert egyesekből áll a civilizált világ. Ha azt akarjuk, hogy civilizációnk ne düljön romba, ezt a vezércsillagot kell szem előtt tartanunk, mert kell valami, ami a távolból irányít minket és mágnesként vonz a magasba, ami felé igyekszünk és ami fölötte áll a pillanatnyi gondoknak, szenvedéseknek és előítéleteknek. Akik az emberi élet színvonalát emelni akarják, igyekezzenek ezt a vezércsillagot civilizációnk fölé helyezni, ráirányítani a világ szemét, mint az egyetlen iránymutató fényességre. Ha ez sikerül, talán százhusz év múlva igazán szép és nemes lesz az emberi élet s nemcsak egyetlen megállás nélkül való örömtelen lélekszakadvarohanás a születéstől a halálig, a sötét, csillagtalán éjszakában.

John Galsworthy.

KÉPES GÉZA VERSEI.

MELLEMEN: ARANYBOGYÓ.

*Tárult vadon: most barna törzsű tölgyek
kincses boltíve tündérpalotád —
Holt meredélyről nézd a tompa völgyet,
középuított szikrázó vonal fut át.*

*Hab-szalag ing az ágon: puha gyolcs.
Galagonya: felénk izzó szemek
a lomb közül ígérvé intenek:
ámultan állsz meg és jólé hajolsz.*

*S a kezéd tétován mellemre téved s
odatűz egy tűzes aranybogyót.
Én csak nézlek: egy lila csúcsra révedsz,
hol lengnek a bársony ködlobogók.*

FEJÜNK HALÁLOK POHARA.

*Szívjuk, harapjuk
egymás ajkát
s a fogunk zengőn
összekocódik.*

*Két jókedvű halál
markolja nyakunk
s fejünket e két
részeg poharat*

fekete áldomásra kocintja.

VERJÜK AGYON A SZÉL FARKASAIT.

Már a kertek alá szabadultak a szél csahos ordasai
s a rémült fák húsába belevágják csattogó fogukat.

Hajnal óta tépi agyam karmos panaszuk,
megőrjít, érzem a kín. Hova jussak
ez elnyujtott halálsikítások elől — hová
meneküljek?

Hát senkise hallja, csak én,
e fojtott hörgést s ez undok csámcsogást. . .
senkise látja, hogy válnak le
a fák testéről az égő húscafatok? —

Már tudom: ordítanom kell, harsognom: testvéreim
emberek, kapjunk vasvillára, kapára,
verjük agyon a szél garázda farkasait !

S OTT FEKÜDT ELŐTTEM.

Feléje indultam s útközben a téli nap
fürtökbe nyílt sugarait kötözgették szemeim.
Ha belépek hozzá, gondoltam, kincsemet zilált kedvére:
sötét üstökére vetem koszorúnak.

. . . S ott feküdt előttem, leborulva, a kimeredt
árnyak ferde gerendái alatti,
úgy nyúlt el az ágyon, a pusztulás szobraként, arca
kezébe temetve, mint Pompei romjaiból kikapart
holttest,
mit kövé fojtott a KÍN rászakadó hamuesője.

ŐSZI ZIVATAR ELŐTT.

Karóba szúrt oszló dögök
a fák, a kifolyt szemű fák —
nézd . . . nézd a hegy-teve mögött
feltorló keselyük rajját:
a tört ég zivatarra lóg.

Torzult lombok közt loholok.

Egyszerre látom magamat:
hulla vagyok, karón maradt:
«mindegy»-meredten röhögök
s várom a hegy-púpok mögött
kavargó dögkeselyűket.

Halastó. Partján suta váz:
egy bokor csonlja hadonász,
sikoltoz, a hangja üveg,
a puha tükrön babonás
rémület árnya suhog át:
«Jaj, ha belémveti magát! . . .»

Temető.

Szélménes üget,
zúg és kopog, sörénye leng . . .
csőrök villannak odafent —
Fulasztón orromba csap a
deszkafalon át a sivár
öröklét dohos illata.

Döng már a víjjogó csata.